

Een speciale man

Ik sluit het rijtje getuigenissen af met mijn eigen afscheidswoord, uitgesproken op Joosts uitvaart die op zaterdag 9 november plaatsvond in het crematorium Westlede te Lochristi. Daar waren 300 à 400 mensen verzameld in rouw. De uitvaart was door Joost zelf geregisseerd, zijn eigen teksten werden naar voren gebracht en ook had hij enkele liederen uitgekozen. Op de doodskist lag de geuzenvlag en de vlag van de Vlaams-socialistische beweging. Naast de kist stond de hele ceremonie lang een vriend en oud-medemilitant van de vakbond met de afdelingsvlag van ACOD-Spoor. Zijn dochter Sanne bracht een afscheidsgroet net als neef Jeroen, nicht Noortje en nicht Hilde Declercq. Er waren verder getuigenissen van levenslange vriend Jan Olsen, spoorwegvrienden van het eerste uur Greta Keymeulen en Maurice, intersectoraal secretaris Dirk Stautemas van ACOD Oost-Vlaanderen, Filip Delmotte (Volkstoerisme) en secretaris Jan Dhaluin van het René Declercqgenootschap.

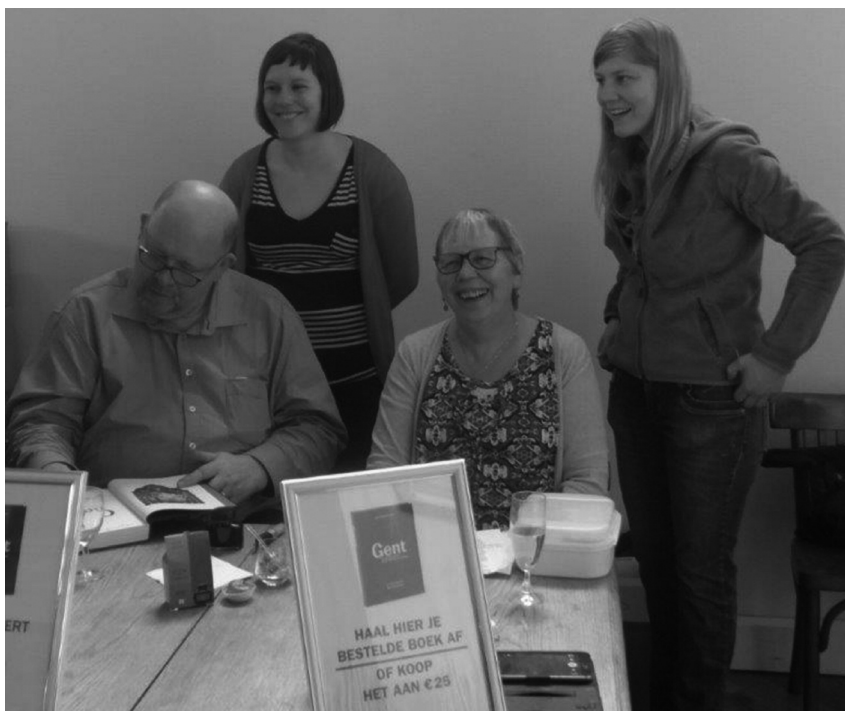
“Joost was een speciale man.” Dat schreef Chris in de rouwbrief die ons hier vandaag samenriep om het afscheid van Joost te vieren. Joost was zeker een speciale man; zo worden ze vandaag niet meer gemaakt.

Zoals ik hem heb gekend, een zachte, zacht-aardige man, een warme man, maar ook een sterke man, met een grote innerlijke overtuiging. Een man zonder franje en zonder pretentie maar met een onwaarschijnlijke belezenheid en steeds op onderzoek naar diepere kennis om zijn wereldbeeld te staven en om zijn inzichten te verhelderen. Voor die belezenheid en die inzichten kon je alleen maar de pet afnemen en innerlijk diep buigen, want ze maakte je bewust van je eigen beperktheid. Maar wel in dankbaarheid dat je kon delen in zijn kennis.

Never Give All the Heart

Never give all the heart, for love
Will hardly seem worth thinking of
To passionate women if it seem
Certain, and they never dream
That it fades out from kiss to kiss;
For everything that's lovely is
But a brief, dreamy, kind delight.
O never give the heart outright,
For they, for all smooth lips can say, Have
given their hearts up to the play.
And who could play it well enough
If deaf and dumb and blind with love?
He that made this knows all the cost,
For he gave all his heart and lost.

William Butler YEATS

Het hele gezin Vandommele

Bij een voordracht van Joost hingen we aan zijn lippen, en gelukkig – ik denk aan zijn voordrachten voor de Sociaal-flamingantische Landdagen – sprak hij dan als laatste want wie zou er in vredesnaam nog iets kunnen toevoegen aan zijn wijsheid.

Hij mocht dan al door omstandigheden in zijn jonge jaren verplicht geweest zijn om af te zien van zijn hogere studies geschiedenis, hij laat ons desalniettemin een onschatbare erfenis na van historische kennis die de vakhistorici onontgonnen hebben gelaten.

Zowat 15 jaar geleden heeft Joost via de reeds genoemde SFL-dagen die door **Dirk De Haes** werden op touw gezet weer de draad opgenomen van zijn vriendschap met **Christian Dutoit**, mijn echtgenoot, die ons inmiddels drie jaar geleden ook al is ontvallen maar die ooit medestrijder was in de Werkgroep Arbeid. Joost begon toen weer regelmatig bijdragen te schrijven voor het Meervoud en sinds het overlijden van Christian deed hij dat met verdubbelde inzet.

Het is moeilijk onder woorden te brengen hoe-

Joost op 11 juli 2005 in het Vlaams Huis te Brussel

zeer die bijdragen van de laatste jaren over het linkse activisme, over **Paul Van Ostaijen**, **Emile Moyson**, **Jef Van Extergem** en vele anderen voor mij een troost zijn geweest want in feite heeft Joost hier een oud project van Christian Dutoit ten uitvoer gebracht. Een project waar Christian zelf bij leven al lang niet meer aantoe kwam. Eerherstel en hulde aan die tragische helden uit de geschiedenis van de linkse Vlaamse beweging die het niet verdienen uit ons collectief geheugen te worden gewist. Ik was er trots op dat we die stukken in Meervoud mochten publiceren.

The Parting Glass

Oh, all the money e'er I had, I spent it in good company. And
 All the harm that ever I've done, alas it was to no one but me.
 And all I've done for want of wit to mem'ry now I can't recall; So
 Fill to me the parting glass, Good night and joy be with you all.
 If I had money enough to spend, and leasure time to sit awhile. There
 Is a fair maid in this town, that sorely has my heart beguiled; Her
 Rosy cheeks and ruby lips, I own, she has my heart in thrall. Then
 Fill to me the parting glass, Good night and joy be with you all.
 Oh, all the comrades e'er I had, they're sorry for my going away. And
 All the sweethearts e'er I had, they'd wished me one more day to stay.
 But since it falls unto my lot, that I should rise and you should not, I
 Gently rise and softly call, Goodnight and joy be with you all.

J Baird

Mogen we nog emotioneel worden bij het terugblikken op de strijd van onze Vlaamse voorouders of bezondigen we ons dan aan een meelijwekkend of zelfs gevaarlijk romantisme? Ik herinner me een voordracht van Joost, ik meen dat het bij gelegenheid van onze eerste 11-juliviering (in 2005) in het Vlaams Huis in de Brusselse Drukpersstraat was – er waren niet meer dan 14 aanwezigen, ik heb ze nog geteld. Voor dat handjevol mensen brak Joost toen een lans voor een vleugje romantiek, een beetje waarachtige emotie, veeleer dan de kille berekening van de 'efficiency', het centennialisme en het rationalisme van het 'goed bestuur'.

In zijn eerste bijdrage in Meervoud 15 jaar geleden sloot Joost af met een oproep om de Vlaamse beweging nieuw leven in te blazen maar dan wel *"als segment van een brede emancipatorische beweging voor culturele, sociale en vooral economische democratie ter verfijning van de mens"*. Dat woordje 'verfijning' lag hem na aan het hart. Voorwaar geen eenvoudige opdracht, zo gaf hij zelf aan, in het ferme Vlaanderen waar de muren van consumptiewaren in de Makro de beste argumenten vormen voor het status quo. *"Het wordt dus nog even wachten"*, schreef Joost om dan te besluiten met een hulde aan *"voor-gaande generaties progressieve flaminganten. Zij tonen nog steeds de weg en telkens wij er eentje ten grave dragen denk ik onwillekeurig: 'zo worden ze vandaag niet meer gemaakt'."*

Inderdaad Joost, zoals jij worden ze vandaag zeker niet meer gemaakt.

Bedankt voor alles.

Bernard DAELEMANS

Die Thälmann-Kolonne

(Spaanse burgeroorlog)

Spaniens Himmel breitet seine Sterne
 Über unsre Schützengräben aus,
 Und der Morgen grüst schon aus der Ferne
 Bald geht es zu neuem Kampf hinaus.

Die Heimat ist weit,
 Doch wir sind bereit.
 Wir kämpfen und siegen Für Dich :
 Freiheit !

Dem Faschisten werden wir nicht weichen,
 Schickt er auch die Kugeln hageldicht.
 Mit uns stehn Kameraden ohnegleichen,
 Und ein Rückwärts gibt es für uns nicht.

Rührt die Trommel 8 Fält die Bajonette !
 Vorwärts, marsch! Der Sieg ist unser Lohn!
 Mit der Freiheitsfahne brecht die Kette!
 Auf zum Kampf, das Thälmann-Bataillon.

Karl Ernst

„Antifascisme is een thema dat me nauw aan het hart ligt”, gaf Joost tijdens zijn uitvaart mee. Vandaar zijn keuze om bovenstaand lied ten gehore te geven “een prachtige illustratie van de praktische, spontane mmaar ook vrijwillige internationale solidariteit ten tijde van de Spaanse burgeroorlog.”

Dichter bij ons was het ook Joost die in 1992 de affiche 'Vlaanderen tegen racisme' ontwierp waarmee hij campagne voerde op de Gentse feesten. Het was een reactie op de verkiezingsdoorbraak van het Vlaams Blok op 'Zwarte Zondag'.

Uit de mobilisatie rond de 'Vlaanderen tegen racisme'-campagne zou later het tijdschrift Meervoud oprizen.

